

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 515/2022
13.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Енике Вег, адвокат из ..., против туженог „8. март“ д.о.о. Суботица, чији је пуномоћник Дамир Петровић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизијама тужиоца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 423/21 од 09.08.2021. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване ревизије тужиоца изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 423/21 од 09.08.2021. године

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 1244/18 од 06.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог бр. .. од 15.06.2018. године о отказу уговора о раду од 14.08.2006. године, да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете у виду изгубљених зарада услед незаконитог престанка радног односа за период од 12.07.2018. године до 30.04.2020. године исплати износ од 2.138.912,27 динара са законском затезном каматом на тај износ од доспелости до 31.05.2020. године у износу од 195.818,24 динара, укупно 2.334,750,51 динар, са законском затеном каматом на износ од 2.138.912,27 динара почев од 01.06.2020. године до исплате, да тужиоцу уместо враћања на рад исплати накнаду штете у износу од 12 месечних нето зарада, односно износ од 1.005.625,92 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате, те да на износ нето основице од 2.138.912,27 динара обрачуна и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање надлежним органима тог осигурања и то: доприносе за обавезно здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, у висини на дан уплате, сагласно Закону у доприносима за обавезно социјално осигурање. Ставом другим

изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 145.650,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 423/21 од 09.08.2021. године, одбио жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Суботици П1 1244/18 од 06.10.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) у вези са одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) и оценио да ревизије нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а битна повреда из одредбе члана 407. став 1. тачка 3. у вези са одредбама члана 374. став 1. у вези са члановима 228, 229. ств 1. и 231. став 1. и 2. ЗПП, на коју се ревизијом указује, је без утицаја будући да се на овај начин у ствари оспорава оцена доказа и сходно томе чињенично стање, а што не представља ревизијски разлог будући да се не ради о случају из члана 403. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био код туженог у радном односу на неодређено време на радном месту шеф ..., на основу закљученог уговора о раду од 14.08.2006. године. Решењем туженог од 15.06.2018. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе ометања другог запосленог у извршавању радних обавеза, нетачног изношења чињеница којима се вређа запослени или умањује његов углед, због понашања које је такво да не може да настави рад код послодавца, предвиђених одредбом члана 18. став 2. тачка 3. алинеја 9. уговора о раду и одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, па му је радни однос престао 11.07.2018. године достављањем наведеног решења. У образложењу решења је наведено да је тужилац дана 15.03.2018. године у телефонском разговору упутио запосленом ББ погрдне речи, претње и псовке вулгарне садржине, те вређао запосленог и његово достојанство. У периоду од октобра 2017. године до јануара 2018. године тужилац је вршио константан психички притисак на запослену ВВ и то тако што је током радног времена и извршења радних задатака запослену вређао речима да је „дебил“, „лудак“, писао поменутој запосленој увредљиве поруке на службеном рачунару како не зна да ради, звао је ван радног времена и захтевао да се изврше послови који нису имали никаквог смисла, директору друштва намерно износио нетачне информације о раду запослене и што је у периоду од октобра 2017. године до марта 2018. године константно понижавао и вређао запослену ГГ и то тако што је током радног времена називао погрдним именима, односно да је „дебил“, „морон“, „кретен“, „будала“, „неспособна за рад“, што је код ње створило велики психички стрес који је утицао на квалитет рада и задовољство на раду. Таквим понашањем својом крицивом учинио је повреду радне обавезе предвиђену одредбом члана 18. тачка 3. став 2. алинеја 9. уговора о раду и повредио радну дисциплину а које

понашање је такво да не може да настави рад код послодавца у смислу члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду. Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужени је тужиоцу доставио упозорење од 15.06.2018. године, на које се тужилац изјаснио и оспорио наводе из упозорења као неистините.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили, закључивши да су се у радњама тужиоца стекли елементи повреде радне дисциплине из члана 81. став 3. тачка 11. Колективног уговора туженог, а за коју повреду је тужиоцу у правилно и законито спроведеном поступку изречена мера престанка радног односа побијаним решењем о отказу уговора о раду, тако што му је омогућено право на одбрану достаљањем упозорења у складу са одредбом члана 180. Закона о раду. Следствено томе, неоснован је и захтев тужиоца за накнаду штете.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Према одредби члана 81. став 3. тачка 11. Колективног уговора туженог од 16.08.2017. године, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то за ометање другог запосленог у извршавању радних обавеза и нетачно изношење чињеница којима се вређа запослени или умањује његов углед.

У конкретном случају, описаним понашањем које представља непоштовање основних начела професионалног односа и опхођења према запосленима, тужилац је извршио повреду радне дисциплине. Стога су испуњени законски услови за отказ уговора о раду од стране послодавца на основу члана 179. став 3. Закона о раду у вези са чланом 81. став 3. тачка 11. Колективног уговора туженог. За учињену повреду радне дисциплине тужиоцу је правилно и законито изречена мера престанка радног односа побијаним решењем туженог, па су неосновани наводи његове ревизије о погрешној примени материјалног права. Такође, насупрот ревизијским наводима, тужени је у свему правилно сповео поступак који је претходио доношењу решења о отказу уговора о раду, тако што је тужиоцу омогућено право на одбрану достављањем упозорења, у ком су јасно образложене све околности и разлози који су довели до доношења побијаног решења.

У ревизијском поступку се расправљају правна, а не и чињенична питања, па предмет оцене ревизијског суда нису били наводи у ревизији којима се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**